

התספורת (או אחיות)

הנה היא. תזמיני אותה, תזמיני אותה! הלוחשת, ילדה גוצה, ממושקפת, שיערה גוש של קוקו מרושל, שכיסי שומן רטטו תחת חולצת בית הספר שלבשה, דחפה את מרפקה בסדרתיות לצלעותיה של הצעירה שלצידה. אבל זו שנלחשה ונלחשה שוב, העמידה פנים כלא שומעת אותה. טורחת הייתה בלהסיט את עיניה מפני זו שהילדה התעקשה שתזמין.

כל זה לא נעלם לא מעיניה ולא מאוזניה. זו הסיבה שבכניסתה אחריהן אל חדר המדרגות של הבניין שבו שכרה דירה שבועות מספר אחרי שובה מבואנוס איירס, היא השתתה נצח ליד תיבת הדואר עקומת-הפתח שלה. אבל עכשיו, מפני ששנאה לשרך רגליים, או להתעכב כך בחדר המדרגות כאילו עוללה משהו, ונבחלה איך ששקית החלב הרטיבה את הלחמניות החשופות בסל שנשאה, החליטה שזהו. תתקדם ותחצה את הזוג.

ליחשוד חדש של הגוצה שמבטה התלכסן לעברה, עצר בה. היא דחפה את הפרסומת שמצאה בתיבה לסל, מוטרדת לפתע מהניגוד בין בועת הלחש הזו לפרצי הצעקות שעלו מדי יום כמעט מדירתן שבקומה העליונה. והרי את הגוצה, קצת יותר ממחצית ראשה לפחות, מבטה החודר שדומה כנתלה על משקפיה, לא יכלה להחמיץ. כמעט למן היום שעברה לגור כאן, הגוצה הציצה, לא, בלעה! שאבה בגלוי את חדר העבודה שלה; עומדת פסל בחלון צר שפנה לפיר של חדר המדרגות, זה שכל כתליו חוררו בחלונות, ברובם של חדרי רחצה ושירותים, וצופה היישר לחלונה עקור התריס. פנימה לקרביה. ולא משנה כמה פעמים היא הזכירה לעצמה שדרוש לה שמה וילון, איזה קרום הגנה מפני הילדה הזאת, לא רק ששכחה מזה, אלא שכהרגלה הייתה סבה ממנה ומתיישבת לשולחן השרטוט בגוו מאובן שהיא כמו ריססה עליו בגרפיטי: תעמדי לך שם כמה שבא לך... את לא קיימת מבחינתי... אוויר... כשפעם או פעמיים גם הפעילה את המערכת

בעוצמה, שתהא מוזיקה בעולם הטפילי הזה, רצועת הטרדה משלה. ואפילו רקדה מולה ערב אחד. כן, דקות ספורות בטרם התיישרה, נעה בחדר בתנועות גבעול גנדרניות. שתראה.

ולא שידעה בעצם מה היה לה לראות. והרי תמיד הייתה לבושה שם. והיטב. ובעיקר עבדה. שרטטה בריכוז עד חצות הלילה, אם לא הייתה לה פגישה, או שמשכה את חוט הטלפון מההול, לרוב בשבתות, ושוחחה בעצלתיים של רגליים מקופלות על הכיסא המסתובב. והנה עכשיו הדבק הזו ממש כפתה עצמה עליה, היא, וכנראה גם אחותה, מטילות עליה זרקור מחשיד, כאילו חזרה ו... טוב, אבל היא לוקה, בחיי! כמעט צחקקה כעת בקול, נחרדת עד כמה נותרה פגועה עדיין, משווה בכל הרצינות את... נו, פור פאבור, גבררריאלה! בכוונת התבזות הרעישה הריש בראשה, ואז, מוסיפה ואומרת לעצמה: אונה-דוס-טרס-לוונטה-לוס-פייס, כמו שהדוד נהג להתלוצץ, צעדה קדימה. היא והסל שהניפה למען יפלס לה דרך. סכין בחמאה מותכת, קלי-קלות, לעבור –

את... זו שסיפרתי אותה, נכון? המעצבת טקסטיל! מארגנינה! יא, איזה קטע...

החיכוך גמר אומר להתקיים. והיא – עם הסל הטיפשי שעוד הניפה, והמלמול, מין שלום חמצמץ וכבר שולל בחיפזון, כי ללא ספק יש כאן טעות, בלבול עם מישהי אחרת – היא נלכדה. גרוע מזה, שלושתן היו לדבוקה אחת, דחוקות בריבוע של אינמטר על אינמטר עד שמחוז חפצה – גרם המדרגות של הקומה השנייה והשלישית – היה כלא היה. והכול בגלל –

לא, היא לא תעניק לה את תענוג המבט! מזווית עינה בלבד ראתה את הגוצה. איך שעמדה שם עכשיו כמו איזו... גם ראשה נאטם פתאום – אבל כן, כמו שוטר, שומרת סף, ומרפקה השמן שב ונתקע במותן אחותה כאילו ביקשה להחזיק בחיים צעצוע מכאני שהסוללות שלו היו קרובות לאזול, אם – היא זרקה מבט באחות הגדולה – אם בכלל נטענו אי פעם... למרות שיותר מכול חשה שדרכה אותה מולה. נשק בדמות הצעירה הזו

שמראיה נמחק מזיכרונה. תספורת? על איזו תספורת היא קשקשה? וכמה מביך היה לראות, כך מקרוב, שהגבוהה הייתה מבוגרת בלא מעט שנים מהגוצה, שהייתה בת כמה בסך הכול? עשר? אחת עשרה? ככה שכן, בכל מצב אחר, הסיפור היה משעשע אותה, כפי שהיא אכן הכריזה פתאום לחלל שמעליהן: אויש, אז זהו? זאת אני! ומה עכשיו, להרים ידיים? להוציא תעודת זהות?

בשניות שבהן ההפתעה – עיני כפתור פעורות – עוד נאבקה בפרצי העלבון שהאדימו חלקים לא-צפויים בפניה של הספרית, חומים וכעורים מתחת לסומק העבה שמרחה, חשבה פתאום הגוצה: יא, היא יותר גרועה מחלי... אף שבסוף, כגומרת בליבה שזהו זה, אין לה בנמצא משהו טוב יותר, היטיבה המאוכזבת הקטנה תחילה את גומיית הקוקו שלה, ולאחריה את משקפיה, וסקרה את השכנה מהתחנת-רכבת, כמו שקראה אימן לדירה מספר שבע – זו שהשוכרים באו ויצאו ממנה כמו מתוך דלת מסתובבת – כאילו ראתה אותה לראשונה.

מה, באמת שכחת? ברצינות? קולה הילדותי של הגוצה חרחר ופקפק.

מעצבת הטקסטיל הייתה כנראה מהנהנת בראשה המסופר טרי עוד יום שלם אלמלא הכריעה הספרית: מה, אבל בטח שזה התספורת שלי! מאה אחוז! אלף! את לא זוכרת שנכנסת לפני איזה שבועיים, פחות, למספרה של שיפי, סלון שיפי, שפרה, הבוסית שלי, כאן אצלנו, ברחוב, מספר 44, ממש ממול, כשעוברים את הכביש?

זה היה ראוי לרחמים, האמת. איך שהצעירה הזו, לכודה כמותה, נעצה סיכות עקומות על גבי מפה דמיונית כמתחקה אחר נתיב בריחתה של עבריינית מסוכנת. כך שהשכנה עם הסל – היא אפילו לא כזאת יפה מקרוב, התאכזבה עוד הילדה – כיווצה את פניה.

היא רק מזכירה לך את המקום, זה הכול, הגוצה כמו הקיפה עתה את מתאר הגופה שנמצאה בזירה בלולאת גיר. ולמרות שלא אמרה 'תירגע', זה בדיוק מה ששמעה מעצבת הטקסטיל.

אוקי, אז זאת התספורת שלך! ואת גם גרה כאן! מה נגיד? עולם קטן, עולמיקו! היא ניסתה פרץ כעס, שלהפתעתה היה אמתי.

ברור שהפסידה. התמוגגות הספרית הצמיחה בו במקום זרועות תמנון: ו...נו? את מרוצה?

גם שתיקתה הסובלת לא סייעה.

מהתספורת! הוסיפה זו להתעקש.

זה מאוד יפה לך! לא איחרה הגוצה לחתום את שהפכו להיות. לא, לא דבוקה, ולא פושעות. למה. שפיריות. כן. שלוש שפיריות שהבזיקו לפתע במוחה של מעצבת הטקסטיל בדמות שלושה מעוינים דקיקים, מכוונפים – אחד מהם, גולמי, ולא דקיק כלל, שוריין בפקעת שומן ובמשקפיים – והמקרה לבדו, אספן עם חוש הומור מעוות, נעץ אותן בסיכה אחת בלוח השעם אשר במרתפו... נו, אבל איך ברגע אחד, ניניה?! כבר לא יכלה עכשיו הדודה שלא להידחס לראשה. למפעל של הדוד שמה יש שוק-שוק, בינלאומי, ואת, עם כל היופי שלך, והכישרון...

וגם אז, כשנאמרו הדברים, היא היסתה את הדודה. ומיד. ככה שמול אלו, גיחכה עתה, המחוקות לגמרי, מלידה... אלא שבשל איזה נתק עצבי שכמו ביתק את גופה משכלה, נשלחה ידה, שוב זו שעם הסל, לעבר התספורת, ובה בעת תיק העור שלה עם השנצים גלש מכתפה השנייה, או שכתפה צנחה להגלישו מעליה, ולהכשילה בכול. בכול. אוקי, תראי, באמת לא זיהיתי אותך, מבט פגש לרגע את עיני הספרית. רק שעכשיו, היא חזרה ודיברה לחלל, מניפה את הסל בפעם המי יודע כמה, ומביטה בשעון (נזכרה בשעון!), תסלחי לי, אבל...

כבר לא זכרה מתי נשבעה להתעלם מהגוצה. אך זה היה הנשק של ה. והרי פעם, כשתפסה אותה לוטשת בה, אם אפשר היה לתפוס את מי שהייתה חלק בלתי נפרד מהנקבים המפלצתיים של הבניין – היא החליטה להחציף לה מבט, מיד, במישרין; כאומרת נו, עלוקה קטנה, נראה אותך עכשיו

משחקת בלשים ושוטרים! אלא שאז, לא די שהילדה לא התביישה, הסתלקה, אלא שבו במקום היא עצמה את עיניה והתחזתה לישנה. בעמידה! בחלון! ואחר כך, מזדקפת, ואולי עומדת שם על קצות אצבעותיה כדי שתיראה, גם החלה למלמל משהו בשפתיים כמעט חתומות שתזוזתן הזעירה הצחיקה אותה, היא זכרה. כפי שלא יכלה לשכוח את הלהט שטיפס ללחייה, כל הדרך מעקביה שכמו הולחמו פתאום לארץ, נוכח המשחק הזה שנפלה לתוכו: הגוצה מלחששת למלוא הפיר, לעבר כל פתחי החלונות, והיא – כבר פורשת את זרועותיה לרוחב אדן החלון כאילו לא כוסה פרש יונים – רק מחכה לרגע שבו בלון הילדה הזה, שחייו נתלו בשניות-אוויר (היא כמעט ספרה אותן בקול רם) – יפקע. יתפוצץ.

והנה, שגם עכשיו בחדר המדרגות תקתקו השניות. התארכו. נתמשכו. וה"תסלחי לי, אבל..." שלה עוד ריחף וריחף באוויר עד שהגוצה התריסה: כן, אז עכשיו גילית גבריאלה, אתן שכנות! מה, ככה קוראים לך, נכון? גבריאלה. ואחותי פה היא חלי. חלי? תבע המרפק הנחוש מהצלעות. אך הספרית חלשה פתאום, ועיניה שבו ודבקו ברצפה.

מתאפקת הפעם, ולא מקללת כהרגלה בספרדית, חשה מעצבת הטקסטיל יותר ויותר שגם אם תדחוף אותה הצידה, את שתיהן, ותעלה מעלה לדירתה, לא תהיה אלא שפירית מטפסת ברשת. כי מין סיפור שהילדה ארגה סביבה, ובשפה אחרת משל אחותה (כבר לא יכלה שלא להבחין), והיא לא הצליחה לקלוט אותו ולהתיר, לא הצליחה כלום. כך שגם הפעם חרף אפס המרחק ביניהן, כשהגוצה שבה ורכנה על אוזן אחותה – היא לא יכלה ללחשה.

כלומר, הייתה בכלל לחישה?

אחותי הקטנה מאוד רוצה שתבואי אלינו... נטענה מחדש הספרית. ואחרי עוד מרפק, חד במיוחד, גם פלטה: ודרך אגב, אני חלי. נעים מאוד. ואף שלמזלה היא לא הושיטה לה יד ללחיצה, הנד ראשה של הגוצה שנותרה ללא שם, המשיך וחילץ מתוכה: כן, למה באמת שלא תיכנסי פעם? בשבת, נגיד? אחרי שתים עשרה? אימא שלי מכינה המון אוכל. ואני ישמח.

ולפתע, למרבה זוועתה, כן שלחה לעברה יד, ארוכת ציפורניים, רזה, ונגעה בתספורת. מתקנת על מצחה קווצת שיער שתיפול אחרת, הנה ככה, כאילו קנתה בעלות על ראשה, והתספורת נכרתה מן הגוף. כשהיא הרי, כבר כשגמרה זו לצקצק סביבה עם המספריים בכוך המצחין (ודאי שזכרה, גם השאירה טיפ נאה, וסירבה לכרטיס ביקור), היא גרפה את שערה לאחור. כן, ככה. למה לא. בדיוק. מחבלת בתספורת מול המראה הגדולה, וכעת גם בתיקונה, בחדר המדרגות.

יא למה, חבל... נפגעה הספרית, אף כי שנייה לאחר מכן מיהרה להתפייס כמו אז במספרה: אבל וואי, אני מה זה מרוצה! זה בול את, את יודעת, בול! כשההד הגוצי חתם במסתוריות: קופי שלך, גבריאלה. ממש.

• • •

סוף סוף הצליח סל הרשת לבקע לו דרך. אבל גם זה רק מפני שהגוצה רחקה ונצמדה אל הקיר. היא לא היססה. זרם אוויר רענן קיבל את פניה במעלה המישורת השנייה, וצעדיה, שבעקבי הסנדלים השטוחים שקלעו זוג צמות עור לאורך שוקיה, התעופפו מעלה בתנועות של שפירית שהסיכה הוסרה מחזה. אני... נראה. אולי. היא חייכה לבקשה שכבדה באוויר, מרפרפת לעברן שנייה מעל המעקה.

בדירה, מתנשמת בכעס, השליכה את הסל עם המצרכים על שולחן ישן שהוטל עליו להגדיר את ההול, או שמא הייתה זו פינת אוכל, בצוותא עם שלושה כיסאות מרופדים – אחד מהם, נושא עליו את תיקיה וצעפייה, פיסת-רגל – ורצה לעמוד מול המראה במקלחת. מול התספורת. לא. נמלטת ממנה, רצה אל חדר העבודה. אבל לא נכנסה. לא מיד. נעמדה רגע כאילו התגנבה לבית לא לה, צעד מסף הדלת, והציצה לעבר החלון שפניו לפיר. כמובן. הגוצה עמדה בו. בחלונה היא.

מכריחה עצמה לנשום לאט, מתון, ולזכור שהיא רק ילדה קטנה, משחקת, טיפשה, מתחה את כתפיה שבחליפת הסריג פרי עיצובה, וצעדה פנימה; מציתה לחיים תכף ומיד את טים באקליטו כפי שכינתה זמר פולק

ארגנטינאי שאהבה, ועמו את הריקוד. אלא שלא כריקוד הקליל שהוא, התלקח זה החדש באיבריה כאילו נתפס בקש. מין טנגו מעוות שורדני שהיא מעולם לא רקדה כמותו אפילו בארגנטינה, אפילו לא אתו. והוא שנאה טנגו. שנאה בסוף אותו. את ארגנטינה... בבת אחת עצרה. מצננת, משקיטה הכול, טרם שבה והתאחדה עם שולחן השרטוט שהדודים עזרו לה להביא הנה – בת-ים זה לא בואנוס איירס, דודה! סך הכול אוטובוס אחד לרמת-אביב...; ואחר כך, מעניקה חיים גם למנורה המקצועית שהקצו לה מהמפעל, ומתאחה מחדש עם עיפרון השרטוט – "האצבע השישית שלך", היה סונט בה הדוד בזמן הלימודים – הרקידה את אגרופה על הדפים.

היא לא ידעה כמה זמן שרטטה את הדוגמאות הגיאומטריות הידועות שלה. תכירו, זאת המעצבת שלנו, אחיינית של אשתי, שגידלנו מאז הייתה ככה, נא! הדוד היה מותח בתום כל הכרזה כזו את האצבע והאמה הנקניקיות שלו, ומביאן יחד אל חגורת מכנסיו הדחוקה תחת כרסו. אי קה לינדה שיצאה לנו! ומוכשרת, בון דיוס! מתנה למפעל! היה עוד מציג אותה בפני הקניינים שקנו, הזמינו סחורה, רכשו סטוקים שלמים. משולשים ומעוינים, מלבנים וריבועים, שהיא רישתה בעולם. מדביקה, כמו עכשיו, צורה לצורה, ותבנית לדפוס, בשורות רצופות של שלושה-ארבעה צבעים, כנזהרת שלא להעיק. להחריג. וכתמיד, והרבה לפני שהזדווגו השרטוטים עם סיבי הכד והולידו סריגים שלא היה ברור מה יש להם לחפש כאן, תחת השמש הקטלנית, היה הדוד – אבוקה לטינית ששום קשית של מאטה בשבת בבוקר לא הפיסה – מתרתח אל מול הקניינים: מזרח תיכון בקולו שלי! תראו לי אישה אחת בעולם הזה שלא רוצה להיות סנסואלית! זה עיצוב ברמה עולמית, הומברס! סנסציון!

ובאמת הגזרות והסריגים שחזרה ומתחה בחיוך מובלע, מרוכז, בעיפרון מתרוצץ, על חמוקי הנשים התמירות ודקיקות הקו שלה, בין אם היו חורפיים וצפופים – שכמייה פעמונית עם ברדלס או חליפות שניים ושלושה חלקים – ובין אם היו אווריריים כחבישת עננים שנפרמה מהקיץ – אף לא אחת מהן הייתה מתאימה לספרית ההיא... זו שחרף קומתה הרגילה, ופניה הנאות בסך הכול, הייתה רחבת אגן לא פחות מהגוצה,

וטעמה בבגדים – והלוא גם החלוק שלבשה במספרה לא הסתיר זאת – המוני כדירה הזו, והבניין, והרחוב, הרחוב... קאייה מימוסה, טרנטה אי סינקו, דספואז דה לה קאפטרייה, פור פאבור, הייתה שבה ומורה עד לפני חודשים ספורים לנהגי המוניות בעיר –

לא הגיע הזמן שנתקדם כבר, גבריאלה? שנכיר את המשפחות?

עיפרון השרטוט שלה השתטח באחת על הנייר. מיירדה. למה היא מרשה לעצמה ל... לא-לא. שום דבוקת נשים, ושום צבר מחטים, שהגוצה הזו תנעץ בגבה גם עוד מאה שנה, לא יועילו. לא כולם עשויים עור אחד. שעון אחד. מצפה לה פגישה הערב. גבר חדש עם דרישות חדשות. והלחמניות, ובעיקר החלב, נותרו על השולחן. וגם הדוד... שכחה להדליק את הדוד!

אבל היא נותרה במקומה. מצטמררת לשמע הקול הגברי הדוחה הזה שעלה עכשיו מהקומה העליונה... אביהן? ואז כאילו הוחמר עונשה, נבחלה איך בתוך צעקותיו עצר לרגע האב למשוך את ליחתו, כשברגע הבא – והרי לא שמעה את הזוועות הללו לראשונה – נמצא לפתע קרוב אליה, בחלון הפיר, כנראה של בית השימוש, ששם ירק (נרעדה שוב). והפעם, ולא שעשה כך תמיד, גם הוריד אחריו את המים, ושב ומתרחק מאוזניה, צעק אותו משפט: "בבית הזה, את תעשי מה שאני אומר לך!" וחוזר ומכחכה בגרונו עוד רתח: "לא! תשתקי, חנה! היא, אם היא חזרה..." כשאותה חנה – אימן? – זעקה כעת כפי שלא שמעה אותה מעולם: בסטה, איזק! כן. כן. כאילו הרים האב את ידו, או הרים משהו אחר... היא לא יכלה שלא לנחש את התמונה מאחורי עפעפיה הרוטטים עם שהיתר חמק ממנה. התעמעם. ורק המילה הזו בספרדית הוסיפה להצטלצל.

בספרדית.

בגלל זה?

היא לא תסתובב לעבר הגוצה. לא תסתובב לעבר... היא לא תסתובבה. התכנסה קפואה בחליפת הסריג שלבשה – חצאית, ומעליה חולצת בטן

מטופשת כל כך עד שפתאום נזקקה לחבוק את מותניה המצומררים. אך משמצאה כוח לקום סוף סוף, הסתכלה בגוצה –

הפעם הייתה גבוהה ומתנשאת בהרבה מעליה, ולא רק מפאת הקומה. אלא מפני שנראתה לה פתאום כנשאבת מהחלון הצר החוצה, הלאה במעלה ארובת האוויר... מין ילדה שהיא סליל עשן, נטמר ומסתולל בפיר, ללא מוצא –

שטויות! הדמיון הכפיוני שלה, הרכילות הזולה של הבניין, והזמן הזה, שאין לו תחליף, והיא מתירה לעצמה לבזבז... הדליקה את הדוד, הכניסה את החלב למקרר, ונתמכת בשיש המטבח, זללה מחצית לחמנייה טבולה בממרח שוקולד. זה לא היה הבלגן שלה. שום דבר מזה! והרי כשהציקה לדודים, ימים ספורים טרם טיסתה, למה בעצם הם אף פעם לא איחדו כוחות עם המפעל המשפחתי ששמה, הבינלאומי? מצמצה הדודה מול אחת מקלטות הטלנובלות שהיו שולחים לה משם, ודקלמה שורה שכמו נשרה מהתסריט: "לא כל אחד יכול להיות גיבור בודה שלו, גבי...". למרות שהדודה לא אמרה 'גיבור'. היא נקבה בשמו של כוכב אופרות סבון ארגנטינאי שכנראה שיחק שם. וכך או כך, מחטטת כעת עם לשונה בכיסי השוקולד שצברו זוויות פיה, התשובה מתקה לה. וכשדקות מעטות אחר כך כבר עמדה תחת זרם המים במקלחת, נמסה, נרגעת, גרפו אצבעותיה הדביקות, הפחות דביקות, הלא דביקות כלל את שיערה הקצר לאחור. לא אחר. כן, ככה. למה לא. בדיוק. הנה, עם המים. דונט קריי פור מי, בואנוס איירס, היא צחקקה לבסוף תחת הרטוב והחמים שזרם מעליה, וחמים ורטוב חדר אל פיה הממותק.

• • •

יצאה שבת חמה, קמחית. היא שכבה במיטתה רגל על רגל, התבוננה בתקרה, ותהתה האם תהיה זו השבת של סנטיאגו... מהפגישה שהייתה לה בשלישי לא נותר זכר. לא רק שזו לא התקדמה לשומקום, לא רצתה שתתקדם. הגם שהבחור, ארכיטקט גרום, כפוף, אך נאה, ובן של לקוחות של הדודים, שהגיע, הוא והאלפא רומיאו ספורט שלו, לאסוף אותה, כמו

כל האחרים, מפתח הבניין, היה מעוניין. סירבה גם להזמנה לבלות את השבת עם הדודים בוילה ברמת אביב (טניס ומסעדה), בטענה שיש לה פגישה. לא הייתה לה. בשבת הקודמת שזכרה העיק עליה, לבשה את אחת מחליפות הסריג הנשיות ביותר שעיצבה, זו שבדרך כלל הועידה ליציאה זוגית, ואוהב אותה, את גזרתה, נצמד הבד לחזה כדי הטרדה כמעט, ומפני שגם הצמיד אליו בעזרת חגורת סריג ערמומית ששילבה בו, מכנסי-שמלה מתנפנים – ערכו היא והבגד טיול עצל אך תוסס בשכונה.

בעצם עד לים הגיעה, שלא היה כה קרוב, ובכל זאת. איש לא דיבר אתה. לא יצר קשר עין. למרות שמשכה מבטים. כך שכאשר התיישרה באחד מבתי הקפה שבסרגל הטיילת, בחוץ, תחת אחת השמשיות, מזמינה קפה, ולצדו, כפי שאהבה, כדור גלידת שוקולד שהגיע בכוסית מתכתית – רוח הים מרחחת לה בחורי הסריג ושמש הניחומים מלקקת – לא הייתה עמה אלא בדידותה. מארחת לה חברה כאילו נקשרו זו לזו ברצועת כלבים. מחייכת לעצמה תחת כובעה הלבן, נדיב השוליים, שמתח וריפה חליפות את המרחב סביבה, סלדה בנועם מהמשפחות עם עודפי הילדים, התיירים מקולפי העור שנסערו מכלום, והזוגות המלופפים זה בזה, שהבהיקו יחד לחינם משמני השיזוף. ריח של בוטנים קלויים כרסם בכל מקום, וכל מקום נראה כבועת סבון זהורה וכרסתנית עד להתפקע. היא לא ידעה מה היא רוצה באמת. חוץ מהעבודה, זאת אומרת. השרטוט. והעיצוב. אבל גם הרגיש אותה שצריכה הייתה לרצות. באיזה חוזה דרקוני, ומטעם מי? החיים? (גיחכה), שממילא לא חתמה עליו מעולם – זה נכתב? הזוגיות הרחוקה שיכולה הייתה להיות לה, שהייתה לה, דאתה ממנה והלאה, לכודה בכובעה רחוקה. היא שבה והחליטה להפסיק לחשוב עליה, עליהם, ובמרבית הזמן, התרגול הזה נענה לה כשריר מאולף.

והרי גם הדכדוך לרגע, כבשבת ההיא, וודאי השעמום, היו צל של גופה. כאילו באו והלכו כולם – ההורים שנפרדו ונעלמו מחייה, הדודים הרחמנים, הגברים עמם יצאה ערב-שניים, קנייני המפעל, וכל מי שקבע את רגלו בדלתה, ובכל מקום, בכל בועה עלי אדמות – רק בכדי להזכיר לה שגם לה יש רגליים, וקרקע מתחת לרגליים. שהיא בחיים. כשם שלא גירשה ממנה אף פעם את זיכרונות האהבים אתו, את מלאותו העיקשת שכמו

נותרה בתוכה; חוליות בשר שנקלעו זו בתוך זו בחומו של חיכוך, בתנודות ומשבים, כאילו השיטו כפתור עם מפרש במעלה הנהר; לצד כמה תמונות – ואותן בררה בצייקנות – בודדות, מצחיקות, של שניהם: הערב של הארבעה ביוני למשל, על שפת הריו דה לה פלטה בתוך רשת השפיריות שצרו באחת על טבעת זהב, גברית וגסה, ששלף לפתע מכיסו; זמנית, הוא הרצין כקברן, עד שיקבל את טבעת היהלומים של סבתו מהכספת בבנק. או ההצקה הקבועה שלו ברגעים של התרפקות שכמו נטלו הפסקה מהסרט העצמאי שהיו, ושבהם היה מזרים אוויר חם באוזנה ולוחש לה שירי אהבה בספרדית במבטא צרפתי ורוסי כדי לרדות את צחוקה. ולקינוח שוב מלאותו בתוכה, משבים מתחככים בתנודות, מתחככות במשבים, חוליות בשר בחוליות בשר, שהיתלשותן ממנה לא באמת הכשילה אותה. הנה. היא בחיים.

שילמה בשבת ההיא בעבור הקפה והגלידה, קימצה בתשר (התחשק לה), וידעה שכן, זו תהיה בסופו של דבר השבת של סנטיאגו. היא חייכה, כך נגזר. מעכסת כל הדרך חזרה לדירה – צמד שעונים משולשלי מחוג רצים מצדדיה, שמלת מכנסיה שורקת ברוח, ושולי כובעה מתקפלים כאוזני כלבים, התרתה בכולם להאט. להירגע. הכול בסדר. יש סנטיאגו. תמיד היה... בבואנוס איירס, שם הכירו, באחת מההתכנסויות המשפחתיות שלעתים כה נדירות נענתה להן (הוא היה אז סטודנט לארכיאולוגיה, ממושקף, קצת מפוצען מתחת לזקן מאובק, שהשתעשע במחשבות עלייה), לא נכנסו למיטה ולו פעם אחת. רק משנתקלה בו פה, במלון בירושלים – הדודים חגגו שם יום הולדת לדוד, והתעקשו על בואה, שאז גילתה שבערבים הוא בל בוי, ובימים חופר במורדות גיא בן הינום – עשו זאת לראשונה. ובהצלחה מסחרררת, כמו שאהב סנטיאגו לומר. חוגגים שלל תנוחות. צפון-דרום, הוא היה ממפה. בפעם הראשונה, פעמיים, בחדרה במלון, בשנייה, חצי שעה לפני הצ'ק אאוט שלה (יום לפני הדודים), בחדרון המזוודות שנעל, ומאז בכל מיני מקומות שהזדמנו, וזמנים שנדרשו. וזיונים בלבד. משביעים. מרגיעים. כשהגיעה לדירה צלצלה לסנטיאגו.

עכשיו במיטתה, בשבת שאחרי, רפתה כנגד כר הנוצות, אחד משלושה שעל מיטתה, ופרשה-מתחה את זרועותיה מכל צד. הדף הפשוט שנתלה

כנראה ממחברת בית ספר, ואשר קודם, בתום צלצול ארוך בפעמון דלתה, נתחב אל סיפה – רישרש תחת גבה. היא שלפה את הפתק וקראה בו בפעם השלישית: "בבקשה בואי. את מוזמת. על תתביישי".

השם חלי, או חלי הספרית, או אפילו סתם 'השכנה', לא הופיע בתחתיתו. יש אנשים שחושבים שהם בלתי נשכחים. הגם שהכתוב בהחלט העיד עליה. הנון שהשמיטה. ובעיקר העין שהוחלפה באל"ף. מה שבטוח הוא שלא הגוצה כתבה אותו. הגם שלא היה לה ספק שהיא זו שסיפקה את הדף. אחרי הציד במדרגות, אחרי שהוסיפה ובלעה אותה מהחלון, החלה הילדה לזנב במחשבותיה. מה היה הסיפור שלה? ולמה היא כזאת מוזנת? ושמה... איך קוראים לה בכלל? בצעקות שהוסיפו לעלות מדירתם, השמות רחל וחנה ואיזק חזרו וזינקו מפתחי הדירה כנתזים של ליחה. שיעולים. הגוצה הייתה כנראה רוח רפאים. זרה לבני הבית עצמם. זה שעשע וטרד אותה כאחד, היא וכל חבילת הבעיות שבדמות הדירה האחרונה בבניין. והגם שהחליטה כן להיענות לתחינה בפתק, וסוף סוף להישלף הבוקר מן המיטה – אמש שחתה עד מאוחר בבריכת המלון ברמת-אביב (לדודים היה מנוי), ולא הצטיידה במזון, והשבת, כל השבת, הייתה לפניה – מצאה עצמה כעבור פחות משעה במקום שבו לא שיערה שתעמוד לעולם.

• • •

אני אתחרט על זה, אני בטוח אתחרט על זה... חוררו המלים בראשה של מעצבת הטקסטיל כשיני מכונות הסריגה כל אימת שחוט סורר חרג וסיבך את הנול. היא התפללה שלפחות לא הגוצה תפתח לה! וכשנקשה רך, כך שעוד תתאפשר לה ההימלטות, נבהלה משהדלת נפערה לרווחה כאילו כיסתה על מערה. היא גילתה על סיפה את הספרית, שיערה העשוי צבוע חדש, וכבר מאחוריה את אימה, כנראה... שיער השיבה הלא-מסודר של זו (מפתיע חשבה, האם והגוצה כה זנוחות, וזו כאן ספרית), וחלוקה הרפוי, המוכתם, צעקו ניגוד גמור לשמלה שלבשה בתה הסמוקה. לכבודה? ניחשה שכן. מקסי מבד ג'רסי בהדפס צעקני של מכונית רולס רויס ורודה שמחלונותיה נשלפו היישר אל חזה שני ראשים בסגנון אר-דקו. על השד השמאלי נמתחה אישה מאורכת קלסתר מעשנת סיגריה בפומית, ועל השד

הימני גבר מרובע סנטר שכוסית מרטיני נשקה לשפמו; וכולם-כולם מקבלים אותה ואת התספורת שלה, שמלת הסריג הירקרקת שלבשה וסנדליה הרומאיים, בממטרים כבדים של חום וחנופה, עד שברגע הבא – והיא לא הבינה כיצד – כבר ניצבה מעצבת הטקסטיל במרפסת השכנים; זו שמהררוב (פעם נשאה ראשה והסתכלה) נראתה כקוביית לגו, וכאן התגלתה כסתם קוביית שמש שפנתה לרצועה חולית של גינה ציבורית.

הן הראו לה מה שיכלו ומה שלא. התפארו. האימא גללה בתנופה – אצילי זרועותיה מתדלדלים – את חבל התריס הימני הסגור, כי "מכאן רואים לפעמים את הים, כשאינן אובך –

אין אובך!" לגלגה הספרית.

"יש", אמרה האם, "הנה, עכשיו לא רואים". וכשהיא בכל זאת התבקשה להישען על המעקה כדי לעשות מאמץ ולראות, אמרה שכן, רואים משהו, שם מרחוק, כתם כסוף... למרות שלא ראתה דבר זולת מבוכים של אנטנות ודודי שמש על גגות מזופתים. אבל ברגע הבא, כשהסתובבה, הופתעה לראות מצעד משפחתי מסנוור שבא והלך לקראתה מהסלון החשוך. אם, ובת גדולה, ואב, כן גם האב, חנוט בגופיה לבנה, כולם למעט הגוצה, נושאים לעברה מגשי מזון עמוסים, שעד מהרה הונחו לפניה, קערה בצד מגש בצד קערה; כשהיא כבר נדחפה לשבת בכיסא המרפסת הטוב, זה שעם המשענות.

רגע שתקו, ורק שולחן הפורמייקה, שרגליו קבי מתכת רעועים, חרק תחת שלל המזונות, ותחת הידיים שנשלחו אליו, נטלו, או חתכו בצלחות הסדוקות, כשהיא רעבה פתאום לדעת איפה הגוצה, והרי יש להם עוד בת! אבל לא שאלה. מילאה פיה במאכלים שרובם לא היו מוכרים לה, ובה בעת השתדלה שלא לפגוש בעיני האב, כפתוריות כשל הספרית, אך עכורות, ומתענגות עליה בגלוי. לא, אל תסתכלי, אמרה לעצמה, כשהאב טמן את אצבעותיו בטס עם מסדר של פלחי אבטיח, נושא לפיו משולש שווה שוקיים, אדום, מטפטף, שולף את לשונו לתפוס את המיץ. אך משהאב פנה אליה בספרדית משובשת, ואמר אגב לעיסה קולנית, ששמע שהיא מהם,

מדברת ג'ודקו ספניול, היא הסתכלה ונדה בשלילה, ספרדית, רגילה, היא אמרה. מארגנטינה. בואנו, מבטו הנעלב מעט הצטנן, זה אותו דם, התרצה לבסוף. ואחר, שואב פלח אבטיח נוסף, לימד אותה בשפת הכלאיים הכפולה שלו, לא עברית-לא ספרדית, שיש במשפחתו עוד שני בנים, נשואים כולם, עם ילדים – הוא זרק מבט עכור במיוחד בספרית – שהיום לא יבואו, לא, אבל בטח כבר יצא לה לשמוע את השמחה של כולם בשבת כשהם כן באים, אוכלים יחד, שותים, הילדים עושים בלגן, רעש גדול, והמבוגרים משחקים...

...בלשים-ושוטרים, היא חשבה.

...רמי ופוקר, הוא טרח.

היא משחקת? הספרית שנראתה היום בטוחה מתמיד שאלה, כשהאב שהצית סיגריה פלירטט לה אחת. היא חזרה וסירבה בניד ראש מנומס, מתרחקת ככל שיכלה ממלחמתו בליחה. אז מה היא עושה? (הוא התגבר על שיעולו) ממה היא מתפרנסת? מה את אומרת! צעק. שמעת, חנה? מפעל! (מהסריגים התעלם). אשתי פה גם תופרת, בית חרושת משפחתי בלבנדה, אם את מכירה, הוא הסביר את פשר התפעלותו. לא, אבל זה קונפקציה! תחתונים וגופיות, מטריקו! תיקנה האם, שדומה כי נשלפה זה עתה מביצה. ובדיוק כשהשכנה התאמצה להבליע חיוך נוכח תומת הדלות הזו, או שמא הייתה זו פשוט גאוה, גאוות-עניים, רגז האב: אבל מה זה חשוב חנה, באמת! קצת מאויו, בבקשה! בכחינת כל מעצבות הטקסטיל ותופרות הקונפקציה מושחלות בקוף מחט אחת. לא, הוא שב ופנה אליה, כל ראשו וצווארו שוריים – מה שיותר מעניין זה למה חזרה? מה יש לחפש פה אחרי יום כיפור? נשרף הכול אחרי המלחמה, הכול, נא, הוא לרגע הדהד בדיבורו את הדוד אלמלא קיפל אליו את זרועו, והפגין את הספרות שנחקקו שם תחת צפיפות השיער. ולא שהוא היה בארגנטינה. אין סיכוי! גם הביתה ליוון לא יחזור. נאדה, אפילו לא לטיול. אבל שמע שמנגלה מתחבא שם, זה נכון? כפתורי האפר שלו, שרמצו מאחורי עשן הסיגריה, נדרכו תחת גביניו הכהים.

יא, תשמעו אותו! כן, זה נכון, אבל מאיפה אתה יודע על זה?! תמהה עליו הספרית. וכאילו איש לא ציפה שהשכנה, האורחת, תשיב כאן

לשאלות או בכלל תפצה פה, כעס עוד האב: סי, אסטו אז, נותנים שמה בית-בית מלון ליימח שמם! קודם אייכמן, ועכשיו הכלב הזה! והיא שאולצה לחוש פתאום את נוכחותה בדרך של אשם, שהנה, כל הנאצים של ארגנטינה מונחים על מצפונה – היא מחתה בעדינות את השומן של קציצת הירק משפטיה במפית נייר, ומלמלה שאולי, יכול להיות, שמעה גם...

יו, אז אולי היא פגשה אותו פעם? יצא לה? פגשה, ואפילו לא ידעה שזה הוא, השטן! סערה הספרית. נו בטח, ומה את חושבת, בואנוס איירס זה בת-ים? לה פיסטינה יזראל?! האב צחק והשתעל בעת ובעונה אחת, ולשבריר שנייה מכורכמות פניו הזכירה לה את הגוצה.

כן, והרי גרה בבית הזה גם הגוצה! ולא יתכן שרק היא ראתה אותה-רואה אותה. אלא אם, רעד סמר בגבה, היא בכלל שם, אפילו עכשיו, ניצבת בחלון הפיר, וממשיכה לצפות בה כאילו היא זו שלא כאן; תולה בה משהו ממולמל שעוד לא נפתר... אך גם המחשבות האלה נמחו היטב במפית עם שלפתע שוב לא יכולה הייתה להתאפק נוכח ה... מופע הזה, ופרצה בצחוק רם. סליחה, סליחה, נבוכה האורחת מול שני זוגות הכפתורים (האם חזרה ונמנמה), שכמעט התגלגלו בחוריהם. זה... סליחה, אבל זה פשוט הצחיק אותה איך שבואנוס הזאת נדחפה גם לכאן... כלומר, בואנוס איירס כן... עיר גדולה מאוד, בעצם ענקית, הסכימה במאוחר. נו בדיוק, מיהרה הספרית להיכרך סביבה. ונגיד שהוא יושב שמה בגלוי, מה יש לו לפחד...

מי? אוים האב.

מנגלה! מה מי? מי! נגיד הוא יושב שמה, בבית קפה – כי מה? הרי אי אפשר לברוח ולהתחבא כל הזמן! אז זה אומר שקל למצוא אותו? לזהות אותו? שטויות. הוא בטח כבר מזמן נראה אחרת. מזמן! מה הוא מפגר להישאר כמו שהוא. לא, הוא כבר לובש פאה או משהו, שם משקפיים, זקן... אוי, מה קר לך? המלהגת נרעשה. זה התריס הזה, עם הרוח מהים! אימא, תסגרי! בשביל מה בכלל פתחת? לא-לא, אין צורך, אמרה השכנה. סתם צמרמורת. באמת. הכול בסדר גמור, והקציצות האלו טעימות, מעדן...

אף כי בתוכה להטה, בערה: הגוצה-הילדה ברחה? מתחבאת? איפה הילדה? היא אחזה בכוס, לגמה מעט מים קרים, ומבטה ננעץ בשולחן.

...ואת יודעת, הספרית קמה למרות הכול וגללה את התריס מטה בפראות, אני עכשיו נזכרת בכלל, שפעם ראיתי את בואנוס איירס שלך בסרט. את זוכרת אימא את הסרט ההוא, שהראו בטלוויזיה, שאנשים רקדו ברחובות? רחובות רחבים כאלה, נכון? כפתוריה כמהו עתה לאישורה שלה, ארוכים, עם שדרות, והבתים עתיקים כאלה, מיוחדים, עם הרבה צורות באבנים וצבעים, כל מיני צבעים שצובעים שם, לא כמו פה, הבתים המשעממים שאצלנו, שרק בלבן וקרם ואפור... הצעירה שבה ותפסה את מקומה בכיסא שלידה, שפתיה המרוחות ליפסטיק ורוד עז כצבע הרולס רויס שעל שמלתה, נפתחו ונסגרו כשיני המכוונות האוטומטיות, עליונות ותחתונות, שטרטרו במפעל. מחייכת, היא מילאה את פיה במאפה עלים עגול, שהתגלה כאלוהי, והנידה בראשה, מכריחה את עצמה להקשיב...

...אבל כשאני יפתח כאן מספרה, כאן כאן, במרפסת, הנה את רואה, שמה, כל הפינה, זה החלום שלי אחרי הגירושים – כפתוריה הבריקו כעת כזוכית אף שהאב השיש עצמו כלא שומע, והאם נאנחה בהקיץ – אני לא יעשה חשבון ויעיז עם תספורות, האופנות הכי חדשות ברומא ופריז כמו שב... – היא צרצרה צרור של שמות זרים, כנראה מגזינים של שיער, שמשום מה נשמעו באוזניה כמושוכים בתכלית, ממש כשם שהחליפה קודם את בואנוס בריו, ושבה ושאלה אותה כאביה לפני, אם היא מכירה... (השכנה נענעה בראשה לשלילה), לא משנה, וצבעים! מ-ש-ג-עת על צבעים! כבר ראית את השמלה שלי? היא טפחה על בד הג'רסי כמסלקת את פיזורי המאפה שאכלה היא... אבא שלי לא מסכים, אבל אבא שלי לא מסכים לשום דבר! אפילו לבעלי לשעבר הוא לא הסכים בהתחלה, ועכשיו – אלא שאז קם האב, שור מועד, מעך לתדהמתה את זנב הסיגריה שלו בקערית הזיתים, ונהם: בוזה! לא הספיק לך שאכלת ממנו מכות? תגידי תודה שהוצאתי אותך מהבית הזה... שמעת חנה, את הבת שלך מדברת! ואז כאילו לא אמר את שאמר, וכאילו האורחת הייתה אוויר, רעם: אצלנו בסטדרה, לא מתגרשים! את, את המספרה שלך תפתחי בבית שלך, עם

בעלך, כשתהיי נשואה! ואחר, מואס בשלושתן, סב ונבלע בחשכת הסלון
שאת את התבהרה לעיניה, רהיט ועוד רהיט שבקעו מתוך החשכה...

...מזנון גדול מאורך נשא שלל מסגרות, ככל הנראה של תצלומי הנכדים,
לצד עבודות מלאכה מהגן. היא הבחינה ממקום מושבה במיני יצירות
קרטון עם הדבקות של פקקים, גפרורים וצדפים, ובצמוד למזנון, סמוך
למרפסת, פגז צבאי שתקעו בו נוצה של טווס, והלאה מזה, באפלולית,
כורסאות... זהו. זמן ההשפלה ששיתק את הספרית למספר שניות נחתם
לבסוף בהתפרצות שהתפוצצה מעל אוזניה ממש: כן? באמת? ואם אני לא
ימצא חתן כל כך מהר? ואם אני יחזור לבעלי, מה תגיד אז?! ומבטה
הכפתורי המחציף תפס ורכס את עיני מעצבת הטקסטיל כמעשה קרסים
בקרסים. והן כביכול חברות. אחיות. אבל האב שהלך ורטן לא סב עוד,
נעלם בדירה, והאימא שלפתע התנוודדה-עמדה – איך לא שמה לב? –
צחקקה: היא דואגת הבת שלי, שמעת אותה? אל תדאגי, החתן כבר ימצא
אותך! ככה לא תישארי... ומסיעה בכף ידה פירורים מהשולחן אל כף ידה
השנייה, פנתה והשתרכה פנימה. גם היא. אחריו. צועקת מההול שלא
תשכח לתת לשכנה, כשתלך, קופסה הביתה, עם קציצות.

פרימיטיביים, שני פרימיטיביים! סיננה הספרית, וגבותיה המרוטות דק מדי
מעל ה...דמעות, הורו על הוריה ששוב לא נראו כאילו ניתן היה לחשוד
באחרים. ואת גם לא יודעת כמה נמאס לי, זה כלא פה, בית סוהר, היא
חייכה לבסוף לאורחת שכעת כבר בכלל לא ידעה מה לומר, ותחת זאת
ראתה איך בהיסח הצער ניסתה הצעירה לנעוץ מזלג בזית אחד, שריקד
סמוך לבדל הסיגריה שאביה כיבה קודם בקערית, כשבדיוק אז צצה
במרפסת הגוצה.

• • •

את מכירה את אחותי, נכון? זאת אחותי הקטנה, אמרה הספרית וניגבה את
דמעותיה במפית רטובה. היא הציצה בה בבהלה חדשה. היא רצינית?
חולה? באמת שכחה כל מה שהיה רק לפני ימים אחדים בחדר המדרגות?
היא רצתה לומר ודאי, אבל נחנקה בתוך הביס של מאפה העלים השני.

הגלילי. עם מילוי החצילים. הגוצה, עדיין נטולת שם, ולבושה אותו הדבר, או בדומה, שיערה גוש סבוך, עבות, ומשקפיה מלוכלכים, לא לחשה כעת כלל. יופי שבאת, היא אמרה. מאוד רציתי שתבואי. זה חשוב. מעצבת הטקסטיל רצתה לשאול למה, אבל הספרית שנראה כי שיחררה פתאום כל רסן, גיחכה: אחותי הקטנה רוצה להציל אותי, היא רוצה שאני יפתח פה...

המספרה זה הדבר הכי פחות חשוב כרגע, חלי! את המספרה תפתחי, אבא ירשה לך בסוף. הוא יודע יופי – המשקפיים פנו ללטוש עתה במעצבת הטקסטיל – ששפרה, הבוסית שלה, קמצנית, שהיא מרוויחה אצלה גרושים, ושפה תתבסס. יש לה ידיים טובות, את ראית, וככה גם אבא שלי הממזר ירוויח, שום דבר פה לא בחינם, התמרמרה הגוצה. היא משלמת לו הוצאות.

כן, זה נכון, מים וחשמל, צחקקה הספרית. אבא שלי הסכים שאני יחזור הביתה אחרי הגירושים רק בתנאי הזה.

לא נכון, פסלה הילדה. הוא היה מחזיר אותך בכל מקרה. הבעיה שלה – היא פרשה לפתע את זרועותיה הקצרות משני צדי השולחן, ורכנה כדי לכלוא את עיני השכנה, אף כי בו ברגע נרתעה לאחור. דווקא עכשיו, כשהיו כה קרובות זו לזו, אפס מרחק, האורחת לא הייתה קשובה לה דיה. הנה, עיני השכנה נפערו ונפערו, ובהו בה סתם. סתם. אנחנו לא קרקס, רצתה לצעוק בפניה. לא קופים! שעה שמעצבת הטקסטיל, שכל התנוחה הזו של הגוצה הייתה משונה לה, הכול בגוצה הזו היה משונה – התפלאה עד כמה כעת, כשהיו לרגע בגובה שווה, לא נראתה הילדה כעורה כלל. זקנה, מבוגרת, כן.

הבעיה של אחותי, הגוצה חזרה על דבריה ומשקלה שהטתה שוב קדימה העיק על קבי השולחן, זה שהיא צריכה להפסיק לצאת עם הבחור ה---

ששש! תשקיי! את רוצה שהם ישמעו?! נחרדה הספרית שכבר לעסה בהצלחה זית שלישי. יאללה אתך, את לא נורמלית, בחיי. שמעת אותה? נהייתה לי שדכנית. רבנית! מי כן ומי לא.

הם לא שומעים כלום. היא במטבח והוא במיטה, וגם חרש באוזן מהשואה, היא המשיכה, כנראה בעבורה, ואחר התרוממה מעם השולחן, נסוגה ונשענה על משקוף המרפסת, משלבת זרועות. אחרי הבעל האלים שהיה לה – משקפיה התבייתו כעת עליה משל הייתה מטרה צלפית – היא צריכה להפסיק לירות לעצמה ברגל, ולצאת עם אפסים. את העצמאות הזאת היא צריכה! את צריכה! – הכוונת נעה לעבר לאחותה.

...לירות לעצמי ברגל! אלוהים יודע מאיפה היא לוקחת את המלים האלה!
אני יוצאת עם מוסכניק מורשה מיפו, בחור מקסים, רציני, שמת עלי, מת!
איפה הוא ואיפה בעלי לשעבר, הספרית צחקקה. לא מסוגל להרוג זכוב!

היא יוצאת עם בחור חלש, בלי אופי, אפס אחד, ש... –

אה! אחותי קוראת לו קלימרו! הספרית פרצה לפתע בצחוק פרוע. את מכירה את זה, נכון? הסרט המצויר עם האפרוח עם החצי קליפת ביצה על הראש... אבל הבחור הזה – היא קרצה לה? אלוהים, היא קרצה לה! – גבר-גבר, חתיך אש...

...שהמשפחה שלו – קולה של הילדה התחדד למענה – לא מסכימה שיצא עם גרושות! שיתחתן עם גרושה! והטמבל הזה, שתביני, בן העשרים ותשע, עוד גר בבית, עם המשפחה! כולם, כולם פרימיטיביים, פחדנים! סיכמה הגוצה.

מעצבת הטקסטיל התפתלה על מושבה, תקועה בין המשענות שהפכו לסורגים. אבל במה אני יכולה ל... אני מתכוונת, את... כל הזמן הזה בחלון, רצית ממני משהו, נכון? כשעמדת ככה, והסתכלת...

התפללתי, אמרה הילדה. הספרית חזרה ופרצה בצחוק בעת שמעצבת הטקסטיל חשה שעקביה, חזה, לחייה, כל גופה, רותח-קופא, מולחם למושב. התפללת? הלחישה הפעם הייתה שלה.

אוי, אל תאמיני לה, אמרה הספרית. היא בכלל לא מאמינה...

לא מאמינה? נעלם ממנה שחזרה אחריהן כהד. נעלם ממנה הכול.

לא באלוהים, נאנחה הילדה. בו אני באמת לא מאמינה, אפילו המורה שלי לתנ"ך אמרה שהוא לא קיים, שזה הכול סיפורים. המצאות. והמורה שלי חכמה.

אז מה... בי? מאמינה בי?! קולה הלוחש מעולם לא היה חרוך יותר. אפילו לא כשנעמדה מול אחות חדר המיון בבית החולים סנטה מריה דל דולור, כשהלב שלה, מוצף וגואה, החריש את סט ההמולה מסביב כהולם בסרט משל: אקשן, אקשן, אקשן, בעוד שהיא עצמה שאלה בהתאם לתסריט: באיזה חדר הוא שוכב? ריקרדו, ריקרדו אסטבזו, ריק, בן שלושים ושתיים, תעשיין – ולא קלקלה את הסצנה, ולא הוסיפה 'הארטיסט' – כי בטלפון, מהמשרד – עוד האיצה באחות שפלבלה מעל היומן – כשאמרו לה תאונת אופנוע, אמרו לה שהוא כאן, הובא לכאן... לא, אפילו לא אז. היא מיהרה ללגום עכשיו מים, וניסתה להתעשת. מה את... התחילה וחדלה. ואחר כך פשוט הניחה לעצמה לכעוס: בת כמה את בכלל?!

הספרית צחקקה: כמעט שלוש-עשרה! עוד חודשיים. היית מאמינה? אנחנו מחכים כבר שנה שתגבה. כל הילדים בכיתה שלה עברו אותה. אפילו הבנות! אבל בינתיים זה לא קורה. אולי כשהיא תקבל...

מאובנת פנתה מהן הילדה, ומיהרה לעבר התריס הפתוח השמאלי. מתיישבת עם מחצית ישבנה על מסילת המרפסת, רגלה האחת נטועה ברצפה והאחרת מקופלת תחתיה כמחוג, החלה למשוך משם כדייג מגלגל חכתו, חוט אדום ארוך, שנקשר בקציה של שקית פלסטיק בלוייה. הנה בבקשה, משקפיה דרשו את מעצבת הטקסטיל, תראי כמה אחותי הגדולה מתעסקת במקום לבנות לעצמה חיים, תראי –

אוי, נו! עכשיו בכלל הגזמת! בשביל מה את מראה לה את זה? רטנה הספרית אף שניכר שלהטה לדעת מה תחשוב על זה השכנה.

היא רצתה לקום ולהתקרב, לקום ולהסתלק, לקום ולחזור לבואנוס איירס, למקום, לחדר, שבו זה קרה, חזר וקרה, אך רגליה חלשו. מה זה? לעלעה לבסוף.

אוי, זה סתם בצחוק... החלה הספרית, אך הילדה גילחה אותה בלשונה: זה קמע שאיזו מכשפה אחת אמרה לה לתלות במרפסת בחוץ בשביל שהמשפחה של הגבר הזה תסכים שיתחתנו! כן, הנה יש פה תמונה של האידיוט שהיא שרפה בקצוות, כתבה על הגב שלה את השם שלו, או מה, עם שני לבבות, וכל מיני מספרים, וגם צרפה לזה ראש שום! שום! הגוצה פרצה בצחוק שחשף את שיניה הלא-ישרות, והרטיט את קפלי שומנה. שקית הניילון שבה והשתלשלה באחת מטה, והחוט האדום הארוך שנקשר לברזל המעקה התחתון, היה כלא היה. אני צריכה שתעזורי לה, היא אמרה עכשיו באותו לחש מוכר, שהפעם לא חמק מאוזניה וצרב את בשרה; מעיפה לאחור את גוש השיער שהתיישב על כתפה. רק את יכולה.

אוי נו, זה סתם אמנות תפלות, אני לא מאמינה בזה בכלל! הספרית בקושי פזלה לעברה, חותכת הייתה במרץ מחציות של ביצים קשות מפולפלות, שרעדו במגש, לרביעיות, ושוכחת להכניס לפיה אפילו אחת.

הילדה נעמדה מולה. את יודעת שלפני שבוע היא הכירה בחור נחמד, תרבותי, שגם בא לכאן...

כן! נזעקה הספרית, מסובבת בכל פעם פלח ביצה אחר במגש משל היו סביבונים. ממש נחמד! אלמן בן שלושים וארבע! עם שתי בנות! שתביני – היא כמו השקיטה את הסחרחרה במכה אחת בהניחה את ידה, כל כף ידה, על מגש הביצים – אני בת 21! 21! מה אני יעשה עם שתי בנות קטנות לא שלי עכשיו?! לא נורמלית זאת!

הוא היה עדין ונחמד, התעקשה הגוצה. וראו שהיא מצאה חן בעיניו. הוא ישב פה, בסלון, ודיבר כל כך יפה עם כולם, נתן לה כבוד... תביני, אני לא אתחתן כשאהיה גדולה. אני לא צריכה בעל בשביל לעוף מכאן. אני אעוף לבד. אבל היא – הזקנה בת הכמעט שתיים-עשרה תלתה את משקפיה באחותה – היא כן.

יו, שמעת אותה?! חצופה! הוא נרדם, גבריאלה! שמה, שספק נאמר ספק נצעק כאן לראשונה, הרתיע אותה פתאום כאילו קראו בשמה של זרה. אך

הספרית סבבה בשלה: נרדם, אני אומרת לך! פה, בסלון! ועד שאני הבאתי קפה ועוגיות, הוא – מול אבא שלי! – כבר נחר, נחר! צחוקה התגלגל.

הוא לא נחר! התרעמה הילדה. הוא היה עייף. יש לו שתי ילדות קטנות, שאחת מהן לא ישנה בלילה כל כך טוב, הוא אמר לך את זה אחר כך. הוא גם התנצל, עוד נאבקה.

אני לא אוהבת בחורים שעשויים מג'לי, עדינים, שקוראים כמו זאתי, ספרים... מה תעשו לי? גבר צריך להיות גבר בחיים, זה מה שאני חושבת, לאטה לעברה הספרית, אף כי חייכה לבניין האפור שעמד מן העבר האחר של הגינה הציבורית. היא לא הייתה צריכה להביט עכשיו בילדה כדי לראות את ה-"את רואה?!" שלה על המשקף הימני, ואת תאומו על זה השמאלי. התחינה הדמומה ולוטשת הזו, ההבנה שהן אחיות לנעלם בראשיתי מכפי שהסכימה להודות, שאף על פי כן תבע מהן עלומים, דמים, מצץ מהן חיים שלמים, כפולים ומשולשים – ההבנה הזו פרמה את רשתה. צורות שנפלו עליה פתאום, או שהיא נפלה מהן, עליהן, בתוכן. חוטים שניתקו מאיברייהן באבחת מחט-מספריים-סכין, וכרכו-סיבכו אותן זו בזו. נול אחד. גוף אחד. אחיות.

לרגע, כשהשתיים הללו פצחו בדבר מה, שבה ונמצאה בפלאסה דה מאז'ו העצומה... בקושי שבועיים לאחר מופע הטבעת, עינה לכדה משהו בעת נסיעתם, והיא ביקשה מריק לעצור את המכונית מיד, מיד! וירדה וגמאה את הצומת הרחב ברגלי חסידה, חירשת לצעקותיו. ואז, מרפרפת כבר כשפירית, באה ונעמדה במרחק מה מקבוצת נשים מפוסלת שהתלכדה שם בדממה מול ארמון הנשיא. היא לא ידעה על מה ולמה, כשם שלא ידעה מדוע חשה לפתע ברחף להיות במחיצתן, טוב, לא ממש במחיצתן, אבל בסמוך, ובקרבה שהעזה יותר ויותר. אולי בגלל מטפחות הראש הלבנות הרכות שחבשו כולן, שמרחוק דמו לסלילי חוטים, ומקרוב נרעשה לגלות שהיו חיתולים. או שמא היו אלה התמונות הממוסגרות של פנים צעירות, קפואות, שהן הצמידו אל חזן. או אולי בגלל שהייתה זו, סתם, קבוצה של נשים... כשחזרה והשתחלה במושב לצדו, רועדת כחוט שנפרם, לחש ריק כאילו שוב לא נמצאו ברכב לבדם, שאלו האימהות של אלה שנעלמו...

וכשהוסיפה ושתקה, התמיד הוא ולחש: גבריאלה? של המתנגדים, למשטר...; לאות שעצם התכנסותן בכיכר הייתה אסורה. עם שלפתע היכה בידו על ההגה: לוקה! מה זה שתקף אותך פתאום ל... – גבריאלה! הוא כמעט ונואש. היא סוף כל סוף חייכה לתא הכפפות: לא יודעת ריק, משהו, כנראה... ואפילו בליבה התביישה להודות. כעת שבה ונמזגה לאיטה, כמו מתוך קונכייה, ברקע שסביבה, ומצאה שהיא במרכז של מריבת אחיות: עכשיו את יכולה רק לחלום על זה, אחרי מה שעשית! הטיחה הספרית מעל לראשה בילדה שרקעה: אבל את הבטחת לי! הבטחת! הבטחת... בסוף יללה.

מה? הבטחת לה מה? לחשה מעצבת הטקסטיל.

סתם, שאני יסרק אותה עם מרכך אחרי שתחפוף. ראית כמה קשרים יש לה זאת בשיער! – הילדה סבה אטומת פנים לעבר חשכת הסלון – כשאימא שלי יושבת עליה עם העצבים שלה, זה צרחות עד הגג. את בטח שומעת אותה מאצלך... – הילדה נעלמה בדירה, והספרית פרצה בצחוק מלאכותי, עייף, שגווע באחת כשהיא קמה במגושם מכיסאה, ואמרה שתלך עכשיו. מאוחר. ומפני שהייתה חייבת משהו לכפתורי התינוקת שמולה, אמרה שזה רעיון לא רע, היא מתכוונת, שתפתח פה, בבית, במרפסת, מספרה, שתעשה קצת כסף מהצד, למה לא. תשתפשף. גם היא עובדת בעיקר מהדירה, שיקרה. ככה הכי טוב לה, שקט לה, עצמאית... יותר מזה לא הייתה מסוגלת לומר. הן סיכמו שהיא תבוא שוב, אולי כבר בשבת הבאה. הציוד של המספרה די מוכן. ארוז בארגזים בהול, אם לא שמה לב כשנכנסה. חסרה לה רק מכונה לייבוש. אבל גם אותה תשיג בלי בעיות. יש בשוק כמו זבל, משומשות במצב טוב. לא חסר. והיא תהיה הראשונה שתספר. מה, זה יהיה בשבילה כבוד.

•••

למחרת, מוקדם בבוקר, אחרי שחצי לילה התעוותה על משכבה, טובעת לרגעים בפלאסה דה מאז'ו, ושעות במרפסת השכנים, היא צלצלה בטעות לסנטיאגו. קולו, בלתי צפוי ועליז, זעזע אותה. הרי התכוונה להתקשר

לדודים. כעבור שעותיים לערך הנהג של הדוד צפצף לה למטה (ביקשה להזמין מונית, אך הדוד סירב לשמוע). היא ירדה עם מזוודה שארזה בחופזה, סחבה-גררה אותה, וזכרה שטרקה את הדלת, אך לא הייתה בטוחה אם נעלה. היא נכנסה למושב האחורי של הוולבו, מברכת את יוסי של הדוד בבוקר טוב קשוח, שיבין וישתוק, ואמרה בציווי: לא, הביתה. לרמת אביב. אחר-כך בדרך, מוכנה אט אט להפשיר, ליותה בעיניה את הדקלים בכיכר עם המצבה שחלפו על פניה, כבדים ומקומחים מהאובך של אתמול, והרגיעה עצמה שממילא הדלת לא תיפתח בלי מפתח. זו דירת שכירות מקצועית.

• • •

בואי שבי, שבי נו. אל תהיי כזאת, כבר השיער שלך רטוב, ואני יסרק אותך, כן. מבטיחה. יאללה, היא מה זה עשתה לי חשק. ראית איזה בחורה מרשימה היא? מיוחדת. מלאה שכל. על רמה. נו, מה את עוד עומדת שם ככה? בחיים שלך לא ראית מספריים קודם? אז מה את דואגת? (היא צחקקה). אל תהיי כבדה, זה ייצא פגז. תהיי ראשונה.

• • •

יהיה בסדר. יהיה. היא רק תיקח לעצמה כמה ימים להתאושש, זו התוכנית. מין חופשה עצמאית. אבל לא תחזור. זה לא. החוויה ה... ה... לא משנה, החוויה מאתמול – היא לא רצתה עוד לגעת בה. שביל גחלים. זכוכיות. סיכמו שהדוד, שנשם לרווחה, וברקע גם הדודה – הללויה, היא שמעה – ישלח עוד היום שני פועלים, אולי גם יבוא בעצמו, לאסוף כל מה ששלה. כל כך מעט... עוד כמה בגדים, טוב לא מעט, שזרקה לפנות בוקר כאילו היו צואים לתוך קרטוני המעבר שנותרו במרפסת (הדודה הייתה חכמה), וכמה כלי מטבח, ונעליים, ספרים, תקליטים... אה, וכמובן, שולחן השרטוט! הכיסא המקצועי, המנורה, המערכת הסטריאופונית. זהו. כל היתר היה של הדירה. אבל משם, מהחדר הישן שלה, בוילה שבה נשכחה יום אחד כמו חבילה – היא תחשוב מה לעשות. מאוד ברור לה, לעומת זה,

מה עליה לא לעשות. עליה לא לשקוע בתמונות החנק הללו שהציפו אותה כל הלילה כאילו הלכה לישון במצולה.

• • •

היא לא הרשתה לה לשאת את העיניים ולראות. אפילו לא מהצד. השיער הנקי, המסורק רך שלה (לפחות השתמשה במרכז בנדיבות) רגע אחד נח ארוך, ישר ומסודר על גבה – חשה אותו מבעד לסינר הפלסטיק הגדול שאחותה שלפה בקריאת ניצחון מאחת הקופסאות בהול, יחד עם המספרים והמברשת – וברגע הבא כבר חשה אותו פחות. ופחות. היא בכלל לא רצתה להסתפר. השיער שלה, למרות שהיה עבות ומלא קשרים, היה כל מה שהיה לה מבחינה חיצונית. מבחינה פנימית ידעה את ערכה. אבל אחותה הייתה פתאום כל כך חדשה, בטוחה, מבטיחה שתיקח את עצמה בידיים מעכשיו, ותפסיק עם השטויות, עם כל הבחורים האלימים, המטומטמים, עד שהיא הסכימה לשבת בעבורה על כיסא מרפסת מאולתר, איפה שעתידה הייתה לקום המספרה הביתית.

הצקצוק השתולל. שוב ושוב היא לחצה בעידוד על ירכה, מתחת לסינר, את מראת היד הקטנה של הגבות שנטלה מארונית האמבטיה. ראי גדול של מספרה עוד לא היה על הקיר. הכול היה מאולתר. אקראי. פראי. ואחותה לא הסכימה לעצור לרגע, אפילו לא בכדי שתרכיב שנייה את משקפיה שנותרו על השולחן, ותראה. כן, ככה. עם הראי הזה. מה שאפשר... לא, לא באמצע! היא צעקה. כשנגמור. בינתיים היא סבבה אותה כדבורה שיכורה, מצקצקת על אוזניה, לחייה, על מצחה. מצקצקת מאחורי ראשה. מושכת קווצת שיער – ראש למטה-למטה! – גוזרת, ועוד טיפה, מעיפה את הקווצה הצידה, מחליקה, מדביקה אותה למקומה, ומתנפלת על קווצה חדשה. היא לא פחדה. הידיים שלה היו טובות. גם אהבה איך לפני הכול, אחותה ניגשה פתאום לתריס השמאלי, התכופפה ומשכה מעלה את החוט האדום עם השקית. ואז עם המספרים שכבר החזיקה, גזרה את החוט. צאק. שתיהן צחקו כשהשקית נפלה מטה אילמת כנוצה. כל הדרך למטה מהקומה השלישית וחצי, בטח לשיחים של חצר הבניין, או לגינה הציבורית, לפה של איזה חתול. זה יהיה לך משגע בסוף, שמעה אותה

מתרגשת מבין הצקצוקים. זה יהיה לי יפה בסוף, אמרה גם היא לעצמה, לא נושמת ומתנשמת כאחד. זה יהיה מסודר. עם צורה. והיא גם הבטיחה לה פן אחר כך, אז חלק. זה יהיה גם חלק למשעי (הייתה זו מילה מאחד הספרים). היא תלך מחר לבית הספר, לכיתה, ותציג את עצמה. תסובב את הראש שמאלה וימינה, ולאחור. אדם חדש. ילדה חדשה. חבית, גוצה, לא גובהת, מוזרה, אבל תראו את השיער שלה! תראו את התספורת! זה אחותי סיפרה אותי, היא תגיד. אחותי.

• • •

אולי שאני ישים לנו קצת מוזיקה? ברור שהנהג של הדוד לא יכול היה לסתום את הפה. נסיעה של בת-ים-רמת-אביב, ושהוא לא יציק?! גם ככה העיניים שלו עם המוגלה רצו עליה מהמראה שמעליו כמו נמלים. היא נאנחה. לא, אל תשים! מצאה שוב כוח, קול, לצוות. ואז התחרטה: רגע, טוב. תשים. מה אכפת לה. מה? הנודניק מיהר לקפוץ על המציאה. יש לי... לא משנה! לא יודעת! קטעה אותו. שים וזהו. לא רגע, שים חדשות. חדשות. פוליטיקה, קשקשת. זה כבר ייקח לה גם את הראש... מה יש לעשות כאן, במדינה הזאת, בבועה הזאת, בכל הבועות, אחרי יום כיפור? אחרי כל הכיפורים? הכול נשרף הרי, נשרף והתלכלך. ואמש היא גם קיבלה את גזר דין שלה, כך החליטה בלילה. והלוא כל המפגש עם ה... המשפחה הזאת, האחיות, היה בית דין שדה במרפסת עלובה בבת-ים. הם נתנו לה את העונש – כבר בפתק ההוא, עמוס השגיאות – שהיא לא העזה לגזור על עצמה. העונש היה חנינה. כפרה. ואכזר, כפות ידיה רעדו עכשיו על פניה שכיסתה. אכזר מכל העונשים.

בחדרו הפרטי בבית החולים סנטה מריה דל דולור (השם בעצמו היה שיר פרידה), כששכב מגוחך וחבוש כולו, מחוסר הכרה, באה ונעמדה על יד מיטתו ברגלי חסידה. לא דורכת. דורכת על רגל אחת. לא חשה את הקרקע. מחליפה רגל שברירית להפחיד ברגל תאומה, ובין לבין, להרף שנייה מעורפלת, נצחית, היא באוויר. שפירית משפך הנהר. וגם אז ידיה רועדות. כל גופה. ולחשוב, שככה טמן לה בסוף פח, משליך את כל המשחקים שלה-שלהם לכלבים, אחרי שכל כך הצטיינה בהעמדות הפנים, היא לא

אומרת לו לא, וגם לא אומרת לו כן... היא תחשוב על זה, בהחלט... אפילו שיש להם זמן, שפע זמן, יש 'מניאנה' מיוחדת – הוא לא יודע? – לאוהבים סרבנים (צחקו); בינתיים תסכים להיפרד, אתו-בחברתו, מכל ההרגלים: לא לפחד... אל תפחדו גבריאלה, טוב, קצת, קצת פחות, כבר צחק לבדו, מנהל עמה משא ומתן, רציני כקברן. ועכשיו קצת לתת, לחבק... חבקי אותי מי אמור, מאס, און פוקו מאס... ועכשיו את, רק את, כן, תנסי... לצד עוד מילים דבשיות-טיפשיות שהיה שר-לוחש באוזנה בשירי האהבה בספרדית במבטאים בלתי אפשריים. והנה – היא הביטה עתה חבולת עיניים בליצן חסר הישע החנוט בלבן, במלאך הנוטש, שהיה נוכל, נוכל מלוכלך – טוב שלא. שעמדה בפרץ, שלא טעתה.

• • •

זהו! פיניטו לה קומדיה, אחותה אמרה. מרוצה. זורחת. מסירה מעליה בתנופה את סינר הפלסטיק כדי שעוד מיליוני גזיזי שיער יצטרפו לאלו שכבר נחו על הרצפה, לא לפני שירקדו ככה, בחלל המרפסת, בשמחה, בחופשיות, כמו שרקדה מולה פעם, בחלון, השכנה. היא התאמצה להתאפק עוד קצת, כל גופה מכווץ, דוקר, עד שאחותה תנקה מעליה עם מברשת נוספת מעקצצת את מה שדגדג בצווארה, בעורפה. אבל נו, די. לא משנה. תתני לי כבר את המשקפיים, וזהו. שמה, על השולחן. תני! לא כל כך ראו משהו במראת היד הקטנה של הגבות. ראו מין משהו לגמרי רטוב, חצי קארה, ככה אחותה קראה לזה. קארה אה לה פריזיין! הצעקה האחרונה בפריז, שיא האופנה! היא עוד צעקה אחריה, מנופפת באיזה מגזין שממנו הועתקה הדוגמה... היא כבר לא ממש הקשיבה לה כשרצה לחדר השינה של ההורים, שבמזל היה ריק (אימא במטבח, אבא בשירותים); עומדת ברגע הבא מול המראה שהייתה כל הדלת האמצעית של ארון הבגדים. זו שאיתה אי-אפשר היה לטעות.

• • •

הייתה צריכה לדעת שזאת תהיה טעות. טעות מרה. אבל היא כבר עמדה שם, מוקפת בטבעת משפחתו, עד שאחת מאחיותיו, בוכייה כשחקנית

בטלנובלות של הדודה, שאלה אותה, כנראה חמ-ש-ש פעמים (הכול התלחששו, נעצו בה מבטים) מי היא בשבילו? סליחה? קרידה? הבוכייה הניחה לבסוף את זרועה, חמימה וזהירה, על כתפה, מי את? כן את, בשביל ריקרדו... קולה נשבר. איי ריקרדו, ריקרדו! זעק פתאום גם קול גברי למראשותיו, אולי אביו. היא לא ראתה אותם. לא באמת שמעה. כולם היו בועה אחת, מסנוורת, מטושטשת. בלון שתכף יתפוצץ. כן, זאת בטח היא, לא יכול להיות שלא... אבל הוא יישאר נכה, קלארו, אף אחד לא יוצא מדבר כזה, לחשה מאחוריה איזו מכשפה אחרת מהמשפחה. קרידה, לחשה שוב זו שכבר חיתלה אותה בחיבוקה – למה בכלל החליטה שהיא אחותו? – את הארוסה של ריקרדו, נכון? גבריאלה, גבי. ריקרדו לא הפסיק לדבר עליך, ריקר... –

חסידות נמלטות. יש דבר כזה. היא לא כזאת ידענית בטבע-ביולוגיה, מה-שזה-לא-יהיה, אבל הרגליים הדקות, הענקיות, המסורבלות הללו יודעות לתת זינוק כשהן רוצות. ריצה. מעוף. טיסה. מומחיות! שפיריות! כעבור יומיים נחתה בישראל. ישנה כמה ימים אצל חברה מהלימודים, שנאה, התחבאה, קרסה, ואחר כך, כשנעמדה שוב על הרגליים – חשה את צרב הבגידה הזו של העולם, שמאז ומעולם, בכל גופה – רק אז הראתה את פרצופה אצל הדודים. הפרצוף היה חזק. יציב. בעל ניסיון. לבדו הילך בעולם. נשם. ראה. שמע. הריח. דיבר. רק שיערו היה מתארך. פורע. נפרע. אבל גם זה היה לטובה. מין משקל נגד לאסון. דלילו ושמשונה. דלילה ושמשון. או איך שזה לא יהיה. לא קרה שום דבר דודה, למה שיקרה? תירגעי, תני חיבוק. נשיקה. חזרתי, כי החלטתי לחזור. זה הכול. טודו אסטה ביין. בואנוס איירס זה עסקים. מה יש טעים לאכול? אבל הדודה החמיצה פנים. הטתה את פרצופה. לא השתכנעה. רחוק מזה. מה, סתם ככה, חוזרים?! בלי להגיד כלום? לבסוף אמרה (הסרט נעצר שתי דקות לפני הסיום, הגיבור והגיבורה עמדו להתאחד), טוב, עוד נדבר על זה גבי. את בטח סחוטתה. אבל איך שארך לך השיער, ראית? לא, גם מאחורה, ממש. היא לכסנה את המבט לקווצה אחת, ולא נגעה. כן? לא נורא, זה יחכה קצת עד שאסתפר. לא, זה דווקא יפה לך, שתדעי, הדודה כבר חייכה, מחזירה את הטלנובלה שלה לחיים. אחר כך בחדרה, לבדה, כן נגעה. תחילה בשיערה, אחר כך בראשה, בגופה. איברים. צורות. ושוב בשיפצים

המאורכים החדים של שיערה. היא בחיים. בחיים...ראית, ראית שלא משנה מה, אנשים הם לא פסלים! לא אבנים! שמעה פתאום את קולו לצידה כפי שהתלכסן אז לעברה ברכב, שמהשנייה ששבה והשתחלה לתוכו, האיץ וטס מפלאסה דה מז'או כאילו הכיכר הייתה בעקבותיהם. היא הוסיפה לשתוק, חולפת במבטה בכל מה שחלף אותה בחלון. מה אסטאס מאטנדרו, גבי! לא תשאלי אותי למה?! הוסיף ותבע ממנה מי שאוטוטו יישבר. ייעלם. מה אסטאס מאטנדרו גבי-לא תשאלי אותי למה... חיקתה אותו מי שלא שהתה כלל לתשובה. תחת זאת הפילה את ראשה על משענת המושב, עצמה את עיניה, והתירה לעצמה לראות את דמותה בכל אחד ואחד מהפרצופים הצעירים, הממוסגרים, שאחזו הנשים הזרות; קפואה וסרבנית בכולם, צמודה-תפורה לחזן של כשמונים ויותר אימהות.

•••

היא ידעה מה הם רואים. למה הם צוחקים. כל הכיתה. הכיתות. בית הספר. החצר. המורים. אבל בעיקר שנאה את עצמה על איך שבהתחלה חזרה כמו תוכי, בהסכמה, בנאמנות, על מילותיה של אחותה, שהבוקר עוד נלחמה לעשות לה פן – כי תראי איך זה יישב עליך אחרי, מסודר, כמו שצריך! מה את בוכה ככה, מה? יאללה שלך, מי מת?! ושנאה איך שקראה לתספורת. היא בעצמה. איך תיארה אותה, מכרה אותה. הגם שידעה איך הייתה באמת: הקסדה הנפוחה מצד ימין, והחצי השני, השמאלי, החורג, המסופר באלכסון מדורג, שהקצה שלו היה שפיץ מחטט בנחיר... מפלצת, כן. הם צדקו. צדקו! היא חשבה שלעולם לא תחדל לשמוע את הצחוק שלהם, הקללות. להיצרב מהדחיפות, הבעיטות. לעולם. כל הדרך הביתה – נמלטה אך לא רצה, לא היו לה כוחות – עוד שמעה אותם כאילו הלכו עמה. ואולי הלכו. הם והתספורת. צל. בלשים ושוטרים. כשחזרה הביתה, מטפסת במדרגות כזקנה אמתית – צעד, צעד, אוויר – צעד, צעד, אוויר – התפוצצו הדמעות. שוב. היא הסירה את המשקפיים, ומחתה אותן באגרופים שהכתה על עיניה, על מצחה. היא ידעה שלא תחכה לאחותה, שתגזור את הכול בעצמה. במספריים הקהים של המטבח, בקטנים החדים, שבקופסת התפירה, תחתוך בסכין אם צריך. אבל אז הגיעו רגליה אל דירה מספר שבע. קולות עלו מתוכה. היא הפילה את ראשה אל הדלת, ודפקה אצל מעצבת הטקסטיל.

אפריל, 2018

• מתוך קובץ הסיפורים 'השמלה', שיראה אור בהוצאת 'כתר'.